DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

3. oktober 2006 *

I sag C 241/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 68 EF og 234 EF, indgivet af Conseil d'État (Frankrig) ved afgørelse af 9. maj 2005, indgået til Domstolen den 2. juni 2005, i sagen:

Nicolae Bot

mod

Préfet du Val-de-Marne,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans og A. Rosas samt dommerne J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, P. Küris, E. Juhász, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh (refererende dommer) og L. Bay Larsen,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den franske regering ved G. de Bergues og J.-C. Niollet, som befuldmægtigede

— den tjekkiske regering ved T. Boček, som befuldmægtiget

— den slovakiske regering ved R. Procházka, som befuldmægtiget

— den finske regering ved T. Pynnä, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. O'Reilly og A.-M. Rouchaud-Joët, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. april 2006,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 20, stk.1, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000 L 239, s. 19, herefter »gennemførelseskonventionen«), undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen (Luxembourg).

2 Anmodningen er forelagt under en sag anlagt af Nicolae Bot, der er rumænsk statsborger, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af préfet du Val-de-Marnes (Frankrig) afgørelse, hvorved han blev beordret tilbageført til grænsen.

Retsforskrifter

Schengen-reglerne

Schengen-aftalerne

3 Aftalen mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet den 14. juni 1985 i Schengen (EFT 2000 L 239, s. 13, herefter »Schengen-aftalen«), blev konkretiseret ved undertegnelsen af gennemførelseskonventionen.

4 Gennemførelseskonventionens artikel 1 definerer begrebet »udlænding« som »en person, der ikke er statsborger i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater«.

5 I gennemførelseskonventionens afsnit II, der har overskriften »ophævelse af kontrollen ved de indre grænser og persontrafik«, fastsætter artikel 5, stk. 1, de betingelser, der gælder for udlændinges indrejse i de kontraherende parters område (herefter »Schengen-området«) for ophold i indtil tre måneder.

6 Gennemførelseskonventionens kapitel 3 i samme afsnit II indeholder visumbestemmelser.

7 Gennemførelseskonventionens artikel 11, stk. 1, som findes i dette kapitels afdeling 1, der har overskriften »Visum til kortvarige ophold«, er affattet således:

»Visummet efter artikel 10 kan udstedes som:

a) et visum, der er gyldigt for en eller flere indrejser, idet dog hverken varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold må overstige tre måneder pr. halvår regnet fra den første indrejsedato

[...]«

8 Gennemførelseskonventionens artikel 18, som findes i samme kapitels afdeling 2, der har overskriften »Visum til længerevarende ophold«, bestemmer:

»Visa til ophold af mere end tre måneders varighed er nationale visa, som den enkelte kontraherende part udsteder ifølge sin egen lovgivning. [...]«

9 Kapitel 4 i gennemførelseskonventionens afsnit II fastsætter i artikel 19-24 betingelserne for udlændinges indrejse og ophold. Kapitel 4 bestemmer bl.a. følgende:

»*Artikel 19*

1. En udlænding, der er indehaver af et ensartet visum, og som er indrejst lovligt i en af de kontraherende parters område, kan frit færdes på alle kontraherende parters område inden for dette visums gyldighedsperiode, for så vidt den pågældende opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

[...]

Artikel 20

1. En udlænding, der ikke er visumpligtig, kan frit færdes på de kontraherende parters område i højst tre måneder i løbet af en seksmåneders periode regnet fra

datoen for første indrejse, for så vidt den pågældende opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

[...]

Artikel 23

1. En udlænding, som ikke eller ikke længere opfylder de betingelser for tilladelse til kortvarigt ophold, der gælder på en af de kontraherende parters område, skal i princippet straks forlade de kontraherende parters område.

[...]«

Schengen-protokollen

10 I henhold til artikel 1 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der i henhold til Amsterdam-traktaten er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter »Schengen-protokollen«), bemyndiges 13 medlemsstater af Den Europæiske Union, herunder Den Franske Republik, til at indføre et tættere indbyrdes samarbejde inden for anvendelsesområdet for Schengen-reglerne, som fastlagt i bilaget til protokollen. Dette samarbejde skal gennemføres inden for Unionens institutionelle og juridiske rammer og under overholdelse af EU- og EF-traktaten.

11 Således fastsat i overensstemmelse med bilaget til Schengen-protokollen udgør bl.a. Schengen-aftalen og gennemførelseskonventionen en del af Schengen-reglerne.

12 I medfør af Schengen-protokollens artikel 2, stk. 1, første afsnit, er Schengen-reglerne fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden, dvs. fra den 1. maj 1999, umiddelbart gældende for de 13 medlemsstater, der er nævnt i protokollens artikel 1.

13 I medfør af Schengen-protokollens artikel 2, stk. 1, andet afsnit, andet punktum, vedtog Rådet for Den Europæiske Union afgørelse 1999/436/EF af 20. maj 1999 om fastsættelse, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, af retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne (EFT L 176, s. 17). Det fremgår af denne afgørelses artikel 2, sammenholdt med bilag A til denne, at Rådet som retsgrundlag for gennemførelseskonventionens artikel 20 har valgt artikel 62, nr. 3, EF, som findes i EF-traktatens afsnit IV, der har overskriften »Visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den frie bevægelighed for personer«.

Forordning (EF) nr. 539/2001

14 I medfør af artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2414/2001 af 7. december 2001 (EFT L 327, s. 1), er rumænske statsborgere fritaget for kravet om at være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser i forbindelse med ophold på højst tre måneder i alt.

De nationale bestemmelser

15 Bekendtgørelse nr. 45-2658 af 2. november 1945 om betingelserne for udlændinges indrejse til og ophold i Frankrig (JORF af 4.11.1945, s. 7225), som bl.a. ændret ved lov nr. 2003-1119 af 26. november 2003 om regulering af indvandring, udlændinges ophold i Frankrig og om statsborgerskab (JORF af 27.11.2003, s. 20136, herefter »bekendtgørelse nr. 45 2658«), bestemte følgende i artikel 22:

»I — Statens repræsentant i det pågældende departement, og i Paris politichefen, kan ved begrundet afgørelse bestemme, at en udlænding skal tilbageføres til grænsen i følgende tilfælde:

1) Såfremt udlændingen ikke kan bevise, at han er indrejst lovligt i Frankrig, medmindre han er indehaver af et gyldigt opholdsbevis.

[...]

II — Bestemmelserne i stk. I, nr. 1, finder anvendelse på udlændinge, der ikke er statsborgere i en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab,

a) såfremt den pågældende ikke opfylder indrejsebetingelserne i [gennemførelseskonventionens] artikel 5

b) eller, såfremt den pågældende er indrejst direkte fra et område i en stat, der er part i konventionen, og ikke kan bevise, at hans indrejse på fransk europæisk område er sket i henhold til [gennemførelseskonventionens] artikel 19, stk. 1 eller 2, artikel 20, stk. 1, artikel 21, stk. 1 eller 2.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

16 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Nicolae Bot, som er rumænsk statsborger, har opholdt sig i Schengen-området, herunder Frankrig, fra den 15. august til den 2. november 2002 og dernæst fra ultimo november 2002 til ultimo januar 2003. Herefter vendte han tilbage til Frankrig via Ungarn den 23. februar 2003, og senere — efter eget udsagn — via Østrig og Tyskland, hvor han den 25. marts 2003 blev afhørt.

17 På grundlag af bekendtgørelse nr. 45-2658's artikel 22, stk. II, litra b), traf préfet du Val-de-Marne den 26. marts 2003 afgørelse om, at Nicolae Bot skulle føres tilbage til grænsen.

18 Nicolae Bots sagsanlæg med påstand om annullation af denne afgørelse blev afvist ved tribunal administratif de Meluns dom af 1. april 2003, i det væsentlige med den begrundelse, at Nicolae Bot ved at vende tilbage til Frankrig, selv om den i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, fastsatte seksmåneders periode endnu ikke var udløbet, gentagne gange har overtrådt denne bestemmelse og derfor ikke kan anses for at have bevist, at han er indrejst lovligt i Frankrig i den nævnte bekendtgørelses forstand.

19 Den 5. maj 2003 har Nicolae Bot anlagt sag med påstand om, at Conseil d'État ophæver denne dom.

20 Da Conseil d'État har fundet, at svaret på spørgsmålet om, hvorvidt Nicolae Bot på datoen for afgørelsen om tilbageførelse til grænsen i henhold til gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, befandt sig i en lovlig situation, afhænger af, hvad der skal forstås ved »datoen for første indrejse« i den nævnte bestemmelses forstand, har den udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»[Hvad skal] der forstås ved »datoen for første indrejse« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i [gennemførelseskonventionens] artikel 20, stk. 1, [...], og herunder om »første indrejse« i området i de stater, der har tiltrådt denne konvention, skal forstås som enhver indrejse, der foretages efter udløbet af en seksmåneders periode, uden at der i denne periode er foretaget anden indrejse i området, og om der i tilfælde, hvor en udlænding foretager flere indrejser i forbindelse med kortvarige ophold, er tale om »første indrejse« ved enhver indrejse, der foretages straks efter udløbet af en seksmåneders frist, regnet fra datoen for den senest kendte »første indrejse«[?]«

Om det præjudicielle spørgsmål

21 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret at opnå en fortolkning af begrebet »første indrejse« i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, med henblik på at afgøre, om den ret, en tredjelandsstatsborger, der ikke er visumpligtig, har til frit at færdes i Schengen-området i overensstemmelse med denne bestemmelse i højst tre måneder i løbet af en seksmåneders periode, var opbrugt for så vidt angår sagsøgeren i hovedsagen.

22 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at sagsøgeren efter i Schengen-området at have gennemført flere på hinanden følgende ophold af en samlet varighed på mere end tre måneder i løbet af en seksmåneders periode, regnet fra hans allerførste indrejse i dette område, atter indrejste i dette efter udløbet af den første seksmåneders periode, og her var genstand for en kontrol mindre end tre måneder efter den nye indrejse.

23 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt begrebet »første indrejse« i en sådan situation omfatter enhver ny indrejse i Schengen-området, eller om det udelukkende — bortset fra den allerførste indrejse i dette område — omfatter den senere indrejse foretaget efter udløbet af en periode på seks måneder regnet fra den allerførste indrejse.

24 Som det fremgår af ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, udgør datoen for første indrejse i Schengen-området foretaget af en tredjelandsstatsborger, der ikke er visumpligtig, begyndelsestidspunktet for en seksmåneders periode, i løbet af hvilken en sådan statsborger har ret til i overensstemmelse med denne bestemmelse frit at færdes i dette område i højst tre måneder.

25 Heraf følger, som også anført af den forelæggende ret, at denne statsborgers allerførste indrejse i Schengen-området udgør en første indrejse som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, ud fra hvilken hans opholdsret af en varighed på højst tre måneder i løbet af en seksmåneders periode skal fastsættes.

26 Som alle de procesdeltagere, der har indgivet skriftlige indlæg, har medgivet, tillader denne bestemmelse i henseende hertil — i lighed med hvad gennemførelseskonventionens artikel 11, stk. 1, litra a), udtrykkeligt bestemmer vedrørende tredjelandsstatsborgere, der er undergivet visumpligt til kortvarige ophold — såvel sammenhængende ophold af en varighed på tre måneder som flere på hinanden følgende ophold af kortere varighed, som sammenlagt ikke overstiger en varighed på i alt tre måneder.

27 Det fremgår imidlertid af ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, sammenholdt med dennes artikel 23, stk. 1, at når denne opholdsret af en varighed på højst tre måneder er blevet opbrugt i løbet af den seksmåneders periode, der begyndte at løbe fra datoen for den allerførste indrejse i Schengen-området, skal den pågældende borger i princippet — idet hans ophold i dette område ellers overskrider den maksimale varighed — straks forlade dette.

28 Følgelig, selv om intet i ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, forbyder den samme statsborger på ny efterfølgende at færdes i Schengen-området, hvilket ingen af de procesdeltagere, som har indgivet skriftlige indlæg for Domstolen, i øvrigt har bestridt, er dette kun på betingelse af, at den pågældende foretager en ny indrejse i dette område, og at denne finder sted efter udløbet af en seksmåneders periode, som regnes fra datoen for hans allerførste indrejse i det nævnte område.

29 Således som den franske, tjekkiske og slovakiske regering har anført, skal en sådan ny indrejse derfor ligeledes anses for en ny første indrejse som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, på samme måde som den allerførste indrejse i Schengen-området. Denne bestemmelse giver således tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige, ret til at færdes i dette område i højst tre måneder i løbet af på hinanden følgende perioder på seks måneder, på den betingelse, at hver enkelt af disse perioder begynder med en sådan første indrejse.

30 Denne fortolkning understøttes af de bestemmelser i gennemførelseskonventionen, der finder anvendelse på visa til kortvarige ophold. Efter denne konventions artikel 11, stk. 1, litra a), og artikel 19 kan tredjelandsstatsborgere med et visum, som lovligt er indrejst i Schengen-området, nemlig frit færdes her i en periode, der ikke overstiger tre måneder pr. halvår regnet fra den første indrejse, hvorved bestemmelsen udtrykkeligt tillader ophold på tre måneder i løbet af flere på hinanden følgende seksmåneders perioder.

31 Som den franske og tjekkiske regering samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med rette har gjort gældende, skal det understreges, at således fortolket afskærer begrebet »første indrejse« som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, ikke på nogen måde de kompetente nationale myndigheder fra — under overholdelse af fællesskabsretten — at straffe en tredjelandsstatsborger, hvis ophold i Schengen-området har oversteget den maksimale varighed på tre måneder i løbet af en foregående seksmåneders periode, selv hvis den pågældendes ophold i dette område på datoen for den kontrol, han har været genstand for — i lighed med hvad der er tilfældet for så vidt angår Nicolae Bot i hovedsagen — ikke overstiger tre måneder fra datoen for seneste første indrejse.

32 Kommissionen har imidlertid anført, at denne fortolkning med udgangspunkt i ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, kan føre til adfærd, der er udtryk for misbrug med henblik på at omgå de bestemmelser, der finder anvendelse på længerevarende ophold, mens både artikel 62 EF og 63 EF og bestemmelserne i gennemførelseskonventionen, bl.a. dens artikel 5 og 8, fastsætter en klar sondring mellem dels ophold af en varighed på over tre måneder, der er omfattet af bestemmelserne vedrørende immigrationspolitikken, dels ophold af en varighed på under tre måneder, der er omfattet af bestemmelserne om den frie bevægelighed for personer.

33 Således har Kommissionen ligesom den finske regering henvist til, at en tredjelandsstatsborger, der ikke er visumpligtig, som efter at have sørget for at forlade Schengen-området på dagen for sin første indrejse, har gennemført et ophold på tre måneder på nær en dag ved udløbet af en første seksmåneders periode — ved i en eneste dag at forlade dette område ved udløbet af denne første periode og atter indrejse heri den følgende dag — kan opholde sig i det nævnte område i tre yderligere måneder i løbet af en ny seksmåneders periode, hvilket gør det muligt for ham frit at færdes i det nævnte område i en periode på seks på hinanden følgende måneder, på nær en dag.

34 Under disse omstændigheder er Kommissionen og den finske regering af den opfattelse, at gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, i overensstemmelse med de mål, der forfølges med konventionen, skal fortolkes således, at den sikrer, at

enhver tredjelandsstatsborger, der planlægger et eller flere på hinanden følgende ophold af en samlet varighed, der overstiger den maksimale varighed på tre måneder i løbet af en hvilken som helst seksmåneders periode, er undergivet den i fællesskabsretten fastsatte ordning vedrørende længerevarende ophold.

35 Ifølge Kommissionen skal begrebet »første indrejse« derfor fortolkes som omfattende den allerførste indrejse i Schengen-området såvel som enhver ny indrejse, på betingelse af, at en periode på over tre måneder uden ophold i dette område er forløbet mellem den sidste udrejse og denne nye indrejse. Hvis dette ikke er tilfældet, skal der sondres efter, om varigheden af opholdet i seksmåneders perioden, der går forud for den nye indrejse, er over eller under tre måneder. I det førstnævnte tilfælde er opholdsretten opbrugt. I det sidstnævnte tilfælde skal opholdsretten beregnes ud fra den samlede længde af opholdene inden for denne seksmåneders periode.

36 Den finske regering er af den opfattelse, at begrebet »første indrejse« skal fortolkes som omfattende den første indrejse i Schengen-området, som har fundet sted i løbet af den seksmåneders periode, der gik forud for en ny indrejse i dette område, idet ethvert ophold, som allerede er gennemført i dette i løbet af denne periode reducerer varigheden af det tilladte ophold på tre måneder tilsvarende.

37 Ganske vist fremgår det af selve ordlyden af artikel 62, nr. 3, EF — som i overensstemmelse med afgørelse 1999/436 udgør retsgrundlaget for gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1 — at Rådet på grundlag af denne bestemmelse i EF-traktaten udelukkende kan vedtage foranstaltninger vedrørende de betingelser, på hvilke tredjelandsstatsborgere frit kan rejse i Schengen-området i højst tre måneder.

38 Det følger heraf, at uafhængigt af overholdelsen af kravet om seksmåneders perioden fra datoen for første indrejse, som findes i gennemførelseskonventionens artikel 20,

stk. 1, kan tredjelandsstatsborgeres ophold i Schengen-området i henhold til denne bestemmelse ikke i noget tilfælde overstige en samlet varighed på tre på hinanden følgende måneder. Hvad angår tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige, fremgår en sådan absolut maksimumsgrænse klart af gennemførelseskonventionens artikel 5, stk. 1, og af artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 539/2001.

39 I modsætning til hvad Kommissionen og den finske regering har henvist til, fører fortolkningen af begrebet »første indrejse«, som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, som det fremgår af denne doms præmis 28 og 29, ikke på nogen måde til at give tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige, mulighed for frit at færdes i Schengen-området i mere end tre på hinanden følgende måneder, eftersom — som det er fastslået i disse præmisser — enhver »første indrejse« i denne bestemmelses forstand kræver en ny indrejse i dette område efter forløbet af en tidligere seksmåneders periode.

40 Såfremt det i øvrigt måtte være korrekt — ifølge de fortolkninger, Kommissionen og den finske regering har forfægtet — at begrebet »første indrejse« i det væsentlige skal sikre, at en tredjelandsstatsborger, der ikke er visumpligtig, ikke opholder sig mere end tre måneder i Schengen-området i løbet af en hvilken som helst seksmåneders periode, skal det fastslås, at dette ikke svarer til den regel, der er fastsat ved gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, hvilken regel begrænser sig til at forbyde ophold, der overstiger tre måneder i løbet af en seksmåneders periode, der begynder på en dato, der svarer til den første indrejse i dette område. Ved at lægge til grund, at datoerne for den første indrejse rykker sig parallelt med datoen for den seneste indrejse — tager de nævnte fortolkninger ikke hensyn til den omstændighed, at gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, er opbygget omkring begrebet »første indrejse« med henblik på, at dette træder i stedet for datoen for den sidste indrejse, som ikke er nævnt i bestemmelsen.

41 Under disse omstændigheder kan disse fortolkninger, der ikke finder nogen støtte i ordlyden af denne bestemmelse, og hvis relative kompleksitet desuden kunne

påvirke den ensartede anvendelse af gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, og dermed skade borgernes retssikkerhed, ikke tiltrædes.

42 Hvad angår den af Kommissionen hævdede foreliggende risiko for omgåelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på længerevarende ophold, bemærkes blot, at hvis gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, i sin nuværende affattelse giver en tredjelandsstatsborger, der ikke er visumpligtig, mulighed for ved at kumulere to ikke umiddelbart på hinanden følgende ophold, at opholde sig i Schengen-området i næsten seks måneder, tilkommer det fællesskabslovgiver i givet fald at ændre denne bestemmelse, hvis det vurderes, at en sådan kumulation kan gøre indgreb i de bestemmelser, der finder anvendelse på ophold af en varighed på over tre måneder.

43 Følgelig skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at gennemførelseskonventionens artikel 20, stk. 1, skal fortolkes således, at begrebet »første indrejse« i denne bestemmelse ud over den allerførste indrejse i Schengen-området, omfatter den første indrejse i dette område, som foretages efter udløbet af en seksmåneders periode, regnet fra denne allerførste indrejse, såvel som enhver anden efterfølgende første indrejse, der foretages efter udløbet af enhver ny seksmåneders periode, regnet fra en foregående dato for første indrejse.

Sagens omkostninger

44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 20, stk. 1, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen, skal fortolkes således, at begrebet »første indrejse« i denne bestemmelse ud over den allerførste indrejse i de medlemsstaters områder, der har tiltrådt nævnte aftale, omfatter den første indrejse i disse områder, som foretages efter udløbet af en seksmåneders periode, regnet fra denne allerførste indrejse, såvel som enhver anden efterfølgende første indrejse, der foretages efter udløbet af enhver ny seksmåneders periode, regnet fra en foregående dato for første indrejse.

Underskrifter